

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Kuchynky a soudců JUDr. Václava Roučky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: J.Č., zastoupeného JUDr. Ing. Ondřejem Horázným, advokátem se sídlem Ondříčkova 1304/9, Praha 3, proti žalovanému: Krajský úřad Plzeňského kraje, se sídlem Škroupova 18, Plzeň**, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2015, čj. DSH/3304/15,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

I. Vymezení věci

Správní orgány zamítly námitky žalobce proti provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče a provedené záznamy potvrdily [rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 22. 12. 2014, čj. MMP/270268/14, ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Plzeňského kraje ze dne 25. 3. 2015, čj. DSH/3304/15].

Bodové hodnocení řidičů bylo v rozhodném období upraveno v § 123a až 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o silničním provozu“ nebo „zákon č. 361/2000 Sb.“).

Podle § 123f odst. 1 zákona o silničním provozu nesouhlasí-li řidič s provedeným záznamem bodů v registru řidičů, může podat proti provedení záznamu písemně námitky obecnímu úřadu obce s rozšířenou působností příslušnému k provádění záznamu.

II. Řízení před správními orgány

Dne 1. 10. 2014 pod čj. MMP/210935/14 Magistrát města Plzně oznámil žalobci dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a vyzval jej k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění. K tomuto úkonu správního orgánu je přiložen výpis z bodového hodnocení řidiče.

Ze správního spisu soud zjistil, že dne 30. 10. 2008 pod čj. ORHK-16-2251/ČJ-2008-07 Okresní ředitelství Policie ČR Hradec Králové, dopravní inspektorát, oznámilo Magistrátu města Plzně uložení pokuty v blokovém řízení s těmito údaji: Jméno a příjmení: J.Č., datum narození: ..., místo narození: Plzeň, trvalý pobyt: ... Dne 27. 10. 2008 v 15.46 hod. v obci Blešno, bližší určení Blešno - silnice 1. třídy č. 11, při řízení motorového vozidla druhu NAS, reg. zn. ..., tov. zn. IVECO DAILY 35 S 11 V ZCFC357. Popis skutku: Přestupek: § 18 odst. 4 - překročil rychlost vozidla v obci v rozsahu 20-39 km/h měřena rychlost v úseku povoleného 50 km/hod. - naměřena rychlost 74 km/hod. po odečtení. Tím porušil § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších změn, a dopustil se tak přestupku dle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších změn. Za výše uvedené jednání mu byla udělena bloková pokuta ve výši 2.500,- Kč. Číslo pokutových bloků: NF/2007 1252416-1252420. Zpracoval orgán policie: pprap. M.L. Správnost ověřil a odeslal: npor. Mgr. B.U.

Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že v rozhodnutí ze dne 29. 11. 2010, čj. 62762-10/OD-1774-2010/snj (nabylo právní moci dne 23. 12. 2010), jímž byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích, za což mu byla uložena pokuta v částce 5.000,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 1 měsíce, Městský úřad Svitavy uvedl, že aktuální stav bodového hodnocení osoby je 8 bodů. Osoba má záznamy v přestupcích. V posledních třech letech se obviněný již dopustil několika přestupkových jednání v provozu na pozemních komunikacích. V rozhodnutí ze dne 10. 1. 2013, čj. OD/313/13/Pr (nabylo právní moci dne 9. 2. 2013), jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta v částce 4.500,- Kč a zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 1 měsíce, Městský úřad Klatovy uvedl, že jako přitěžující okolnost vyhodnotil skutečnost, že obviněný má v bodovém hodnocení řidičů evidováno 10 bodů.

Proti záznamům bodů v registru řidičů podal žalobce námitky (datované dne 13. 10. 2014 a došlé správnímu orgánu dne 14. 10. 2014).

Dne 16. 10. 2014 pod čj. MMP/222313/14 Magistrát města Plzně dožádal Okresní ředitelství Policie ČR Hradec Králové, dopravní inspektorát, o zaslání originálu nebo ověřené kopie pokutových bloků č. NF/2007 1252416-1252420, jimiž byla žalobci uložena pokuta v blokovém řízení za přestupek ze dne 27. 10. 2008, čj. ORHK-16-2251/ČJ-2008-07.

K této žádosti dne 30. 10. 2014 pod čj. ORHK-16-2251/ČJ-2008-07 Krajské ředitelství policie Královéhradeckého kraje, územní odbor Hradec Králové, dopravní inspektorát, sdělilo, že 1) blokové řízení proběhlo v souladu s ustanovením § 84 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, neboť přestupek byl spolehlivě zjištěn, domluva nepostačovala a obviněný z přestupku byl ochoten pokutu zaplatit, 2) přestupce si do současné doby na naší součásti nepodal podnět k přezkumnému řízení či k obnově řízení a 3) blokové řízení je platné a v právní moci. Kopii žádaného pokutového bloku č. NF/2007 1252416-20 nemůže policie poskytnout, jelikož dle data spáchání přestupku byl tento blok již skartován.

Ve svém podání datovaném dne 12. 12. 2014 a došlém správnímu orgánu dne 15. 12. 2014 se žalobce vyjádřil k záznamu bodů za – jak uvedl – údajný přestupek ze dne 27. 10. 2008.

Rozhodnutím ze dne 22. 12. 2014, čj. MMP/270268/14, Magistrát města Plzně námitky žalobce proti provedení záznamu bodů v jeho evidenční kartě řidiče zamítl a provedený záznam potvrdil.

Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce odvolal.

Rozhodnutím ze dne 25. 3. 2015, čj. DSH/3304/15, Krajský úřad Plzeňského kraje odvolání žalobce zamítl a odvoláním napadené rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 22. 12. 2014, čj. MMP/270268/14, potvrdil.

III. Žalobní body

Žalobce namítá, že výslovně popřel, že by spáchal skutek, který je uveden na oznámení Policie ČR čj. ORHK-16-2251/ČJ-2008-07. Správnímu orgánu sdělil, že dne 27. 10. 2008 žádný přestupek v obci Blešno nespáchal a že údaje uvedené v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 30. 10. 2008 neodpovídají skutečnosti. Rozhodnutí (pokutový blok), vztahující se k tomuto přestupku, nebyl správním orgánem vůbec předložen. Pokutové bloky je třeba považovat za prvotní zdroj informací pro záznam bodů. Teprve na základě pokutových bloků jsou vyhotovována oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení a následně zaznamenávány body. Samo oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení není rozhodnutím, nýbrž pouze poskytuje jakousi informaci o tom, co je v rozhodnutí uvedeno.

V předmětné věci správní orgán dovodil naprosto nelogický závěr: „*Podmínkou pro oprávněný záznam bodů je přitom s ohledem na ustanovení § 123b odst. 1 a 2 zákona o silničním provozu samotná existence pravomocného rozhodnutí o sankci nebo trestu za jednání zařazené do bodového hodnocení. Pokud takové rozhodnutí existuje (byť by třeba bylo nesprávné), je nutno body zaznamenat. Pokud účastník řízení považuje rozhodnutí v řízení o přestupku za nesprávné nebo v rozporu s právními předpisy, pokud má za to, že nevychází ze skutečného stavu věci, je na něm, aby za pomoci prostředků, které mu správní řád poskytuje, dosáhl u příslušného orgánu (kterým není orgán zaznamenávající body) jeho zrušení či změny*“.

K tomu žalobce uvádí, že pravomocného rozhodnutí není v daném případě k dispozici. Dokonce správní orgán ani nedisponuje spolehlivým dokladem o tom, že tento pokutový blok byl skutečně skartován. Žalobce nikdy netvrdil, že rozhodnutí o přestupku bylo nesprávné nebo v rozporu s právními předpisy, ale opakovaně tvrdil, že v obci Blešno nebyl a žádného přestupku se nedopustil. Neměl tedy žádný důvod požadovat zrušení či změnu rozhodnutí. Správní orgán se podle názoru žalobce v tomto případě dopustil pochybení i v tom, že své rozhodnutí řádně neodůvodnil (viz § 68 odst. 3 správního řádu). Více jak šestistránkové rozhodnutí, kterým byly námitky zamítnuty, žádné relevantní úvahy nebo tvrzení, kterými by byly námitky vyvráceny, neobsahuje. Místo toho se správní orgán omezil na naprosto neudržitelné tvrzení, že „*má za to, že popření spáchání přestupku je pouze účelové, s cílem zabránit ztrátě řídičského oprávnění v důsledku dosažení 12 bodů.*“. Je nezpochybnitelné, že správní orgán je povinen, v souladu se zásadou materiální pravdy, rozhodovat na základě spolehlivě zjištěného stavu věci a nikoliv na základě svého subjektivního názoru (viz § 3 správního řádu).

Ve svém vyjádření k podkladům uvedl žalobce některé rozsudky Nejvyššího správního soudu, kterými svá tvrzení podpořil. Správní orgán je však vůbec nevzal v úvahu a ani v odůvodnění svého rozhodnutí se s touto částí námitek nevyrovnal. Na tuto judikaturu se tedy žalobce i nadále odkazuje a zdůrazňuje, že i podle Nejvyššího správního soudu nelze námitky spočívající v popření přítomnosti na místě přestupku, a tedy i v popření projednání věci v blokovém řízení, přejít pouze s tím, že záznam v registru řidičů je prováděn na základě pravomocně uložené sankce za přestupek, resp. na základě oznámení o uložení pokuty za přestupek v blokovém řízení, a že měl žalobce možnost uplatnit námitky v řízení o přestupku a v přezkumném řízení. V námitkách proti provedenému záznamu bodů v registru řidičů lze z povahy věci uplatňovat námitky v tom smyslu, že řidič žádný přestupek vůbec nespáchal, přesto mu byly v registru řidičů zaznamenány body, příp. že ke spáchání přestupku z jeho strany sice došlo, nicméně byl mu zaznamenán nesprávný (vyšší) počet bodů (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2009, čj. 9 As 96/2008-44).

Oznámení Policie ČR, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů, jsou pouze úředním záznamem (případně je lze chápat jako jistou formu „sdělení“ ve smyslu části čtvrté správního řádu), o tom, že byl spáchán přestupek a kdo jej spáchal, toto oznámení poskytuje správnímu orgánu určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je třeba v takovém případě vyžádat proto další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se žalobce přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.

Žalovaný se v odůvodnění svého rozhodnutí omezil na řadu zcela irelevantních a ničím nepodložených tvrzení, úvah či domněnek. Jedná se např. o tvrzení, že v případě pokutového bloku ze dne 27. 10. 2010 bylo doručeno od příslušného orgánu Policie ČR sdělení o tom, že tento pokutový blok byl již skartován. S tvrzením žalobce, že dne 27. 10. 2010 nespáchal přestupek, který je mu kladen za vinu, se žalovaný „vyrovnal“ tím, že se odvolal na sdělení Policie ČR ze dne 30. 10. 2014, podle kterého je blokové řízení platné a

v právní moci a proběhlo v souladu s § 84 zákona o přestupcích. Toto sdělení společně s oznámením policie o uložení blokové pokuty, jak ostatně žalovaný uvedl v odůvodnění svého rozhodnutí, bylo považováno za postačující k ověření skutečnosti, že se přestupek skutečně stal. Podle názoru žalobce nelze žádnou jinou listinou chybějící údaje v pokutovém bloku změnit či nahradit, resp. v případě rozporu mezi pokutovým blokem a jinou listinou, která na rozdíl od pokutového bloku nemá charakter rozhodnutí, je třeba ve prospěch účastníka řízení vycházet z údajů uvedených na bloku. Pokud neexistuje rozhodnutí (tedy v tomto případě řádně vyplněný a především přestupcem podepsaný pokutový blok), jsou všechny úvahy a tvrzení o spáchaném přestupku a jeho řádném projednání, včetně souhlasu s takovým projednáním, pouhým ničím nepodloženým tvrzením, které má daleko ke spolehlivě zjištěnému stavu věci, tedy ke stavu, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Jelikož v případě bodového systému se podle Evropského soudu pro lidská práva jedná o trestní sankci (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2010, sp. zn. 1 As 41/2010), je třeba zachovat všechna práva obviněného na jeho obhajobu a též je třeba jeho „vinu“ ze strany správního orgánu dokazovat. Nelze si představit, že by mohl být v klasickém trestním či přestupkovém řízení odsouzen obviněný, když důkazy o jeho údajné vině byly skartovány či snad zničeny nebo ztraceny, prostě nejsou k dispozici. V řízení o námitkách, které se svým důsledkem trestnímu řízení blíží, snad lze takový postup, kdy jsou zničeny důkazy a existují pouze úřední záznamy, akceptovat? V právním státě by se toto stát nemělo! Za zcela nesmyslné je třeba považovat tvrzení žalovaného (strana 7 nahoře), že *„Žalobce ve svých vyjádřeních pouze uvedl, že si není spáchání přestupku vědom, jelikož v obci Blešno dne 27. 10. 2008 nebyl, aniž toto tvrzení dále konkretizoval či navrhoval důkazy. Z tohoto důvodu nemohlo dojít ke zpochybnění obsahu oznámení o projednání přestupku.“*, když důkazní břemeno o záznamu bodů je výhradně na správním orgánu, a to i s ohledem na jeho trestní charakter.

Žalobce je přesvědčen, že v souladu se zásadou předvídatelnosti rozhodování má právo na to, aby i v jeho případě bylo rozhodováno předvídatelným způsobem a v souladu s tím, jak ve věci judikoval Nejvyšší správní soud. Pokud správní orgány nerespektují judikaturu Nejvyššího správního soudu, aniž by měly opodstatněné důvody pro jiný, odchýlný postup a tyto důvody byly v odůvodnění rozhodnutí podrobně rozvedeny, lze takovýto postup, kdy závěry správního orgánu jsou v hrubém rozporu s ustálenou judikaturou, posuzovat již v této fázi za způsobilý k porušení práva na spravedlivý proces, neboť takovýto postup porušuje princip právní jistoty a zásadu předvídatelnosti rozhodnutí správních orgánů. Tento postup lze též označit za rozhodování na základě libovůle, které není dovoleno.

V závěru žaloby se namítá nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí žalovaného.

V replice žalobce konstatoval, že řádné odůvodnění je atributem zákonného rozhodnutí vylučujícího libovůli správních orgánů při správním řízení a je nepostradatelnou součástí řádného rozhodnutí v podmínkách materiálního právního státu. Z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud tomu tak není, je rozhodnutí nepřezkoumatelné, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces.

Absence náležitostí odůvodnění napadeného rozhodnutí způsobuje ve své podstatě jeho nepřezkoumatelnost, když zde chybějí závěry o skutečnostech podstatných pro posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žalobcových námitek.

IV. Vyjádření žalovaného správního orgánu

Krajský úřad Plzeňského kraje se k žalobě písemně vyjádřil tak, že na základě sdělení Policie ČR ze dne 30. 10. 2014 lze konstatovat, že není důvod pochybovat o tom, že se uvedený přestupek dne 27. 10. 2008 stal, rozhodnutí o něm nebylo zrušeno ani změněno a za takový přestupek tedy musí být příslušným správním orgánem zaznamenán příslušný počet bodů do bodového hodnocení řidiče. Toto sdělení Policie ČR postačuje v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010-76, jako další důkaz o spáchaném přestupku. Pokud již, jako v tomto případě, došlo vzhledem k dlouhé časové prodlevě ke skartaci pokutového bloku, záznam bodů v evidenci řidičů a oznámení o přestupku, na základě kterého byly body zaznamenány, mohou být porovnány s věrohodným podkladem vydaným příslušným orgánem PČR, svědčícím o tom, že se daný přestupek stal a že byl spáchán určitou osobou. Sdělení Policie ČR ze dne 30. 10. 2014 tyto podmínky splňuje. Žalobce ve svých vyjádřeních pouze uvedl, že tento přestupek nespáchal, aniž toto tvrzení dále konkretizoval či navrhoval důkazy. Z tohoto důvodu nemohlo dojít ke zpochybnění obsahu oznámení o projednání přestupku. K této problematice se žalovaný dovolal též rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, čj. 3 As 19/2011-74.

Od namítaného přestupku uplynula doba téměř osmi let, v průběhu které se mohl žalobce o stavu bodů zaznamenaných v jeho kartě řidiče informovat, což neučinil. Skartační lhůta na pokutové bloky je dostatečně dlouhá k tomu, aby poskytovala jakousi právní jistotu a možnost využít mimořádné opravné prostředky, které umožňuje správní řád a kterými jsou provedení přezkumného řízení a/nebo obnova řízení. Tyto mimořádné opravné prostředky však využity nebyly, jelikož žalobce skutečnost, že přestupek nespáchal, zjistil až po uplynutí této dlouhé doby (více jak pěti let), kdy dosáhl hranice 12 bodů v bodovém hodnocení řidiče. Podle názoru žalovaného dostupné podklady (důkazy) jednoznačně prokazují, že předmětný přestupek byl spáchán, žalobce byl za něj postižen a správní orgán I. stupně za toto protiprávní jednání správně zaznamenal příslušný počet bodů v registru řidičů. Protiprávní jednání žalobce ze dne 27. 10. 2008 je zdokumentováno a popsáno v oznámení Policie ČR o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 30. 10. 2008 a údaje na tomto oznámení jsou potvrzeny sdělením Policie ČR ze dne 30. 10. 2014. Tyto úřední dokumenty jednoznačně potvrzují, že k protiprávnímu jednání došlo a záznam bodů v registru řidičů k této věci se vztahující je oprávněný. Jistě by bylo možné případně opatřit i další důkazy v interních databázích policie, kupř. potvrzení (informace) o tom, že žalobce pokutu na místě uhradil. Existující podkladový materiál je však podle názoru žalovaného dodatečný k tomu, aby mohla být konstatována oprávněnost předmětného záznamu v registru řidičů.

Pokutové bloky, a to nejen tento, ale i další ostatní, jsou a zřejmě i v budoucnu budou policejními orgány v určitých lhůtách pravidelně skartovány, neboť skartace úředních dokumentů je standardním úkonem orgánů veřejné moci. Argumentovat na tomto podkladě tak, že se přestupek vůbec nestal (pokud byl pokutový blok po pěti letech od spáchaní přestupku skartován), je podle názoru žalovaného ryze účelovým argumentem, a pokud by mu

mělo být přisvědčeno, šlo by ze strany správního orgánu o naprosto nemístný právní formalismus a nesprávný postup. Jestliže je z jiných podkladů (důkazů) zřejmé, že k protiprávnímu jednání došlo, pak nelze postupovat tak, jak navrhuje žalobce. Prostě proto, že by si správní orgán tento svůj postup, na základě dostupných podkladů, v žádném případě nemohl obhájit. V průběhu řízení žalobce podal pouze vyjádření ze dne 12. 12. 2014, ke kterému se správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí plně vyjádřil a návrhy a důkazy žalobce vyhodnotil, rovněž se vyjádřil k podaným námitkám a k celému průběhu správního řízení. Ke skutečnosti, že správní orgán I. stupně nevzal v úvahu rozsudky Nejvyššího správního soudu čj. 5 As 76/2010-59 a čj. 9 As 96/2008-44, o které se žalobce opíral ve svém vyjádření, žalovaný uvádí, že oba rozsudky řeší existenci způsobilých podkladů, ale nezabývají se situací, kdy je pokutový blok již po uplynutí skartační lhůty skartován.

V. Jednání před soudem

Při jednání před soudem dne 15. 6. 2016 žalobce a nepřímo i žalovaný správní orgán setrvali na svých výše uvedených argumentech.

VI. Posouzení věci krajským soudem

Soud nejprve přistoupil k vytýkané nepřezkoumatelnosti [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], neboť by bylo přinejmenším předčasné, aby se nejdříve zabýval právním posouzením věci samé, bylo-li by současně napadené rozhodnutí krajského úřadu nepřezkoumatelné nebo bylo-li by založeno na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé.

Soudní řád správní rozlišuje dva typy nepřezkoumatelnosti rozhodnutí podle toho, čím je tento stav způsoben. Nepřezkoumatelnost může spočívat v nesrozumitelnosti správního rozhodnutí nebo v nedostatku jeho důvodů. Vzájemný vztah těchto dvou variant jednoznačně vymezil Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 11. 4. 2006, čj. 31 Ca 39/2005-70, publikovaném pod č. 1282/2007 Sb. NSS, ve kterém vyslovil, že nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost předchází případné nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů; důvody rozhodnutí lze zkoumat toliko u rozhodnutí srozumitelného.

V daném případě je namítán nedostatek důvodů rozhodnutí. Z odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být podle ustálené judikatury seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, z jakého důvodu považuje skutečnosti předestírané účastníkem řízení za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl a jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů. Rozhodnutí, jehož odůvodnění nevypovídá všechny námitky účastníka řízení nebo obsahuje toliko obecný odkaz na to, že napadené rozhodnutí bylo přezkoumáno a jeho důvody shledány správnými, je nepřezkoumatelné, neboť důvody, o něž se výrok opírá, zcela chybějí. Má-li být správní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní orgán za rozhodný a jak uvážil o pro věc podstatných skutečnostech, resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění dotčeného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní orgán vyšel a jak o něm uvážil. Pokud by rozhodnutí správního

orgánu nereflektovalo námitky účastníků řízení a zásadní argumentaci, o níž se opírá, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost.

Soud má za to, že napadené rozhodnutí žalovaného není nepřezkoumatelné. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu krajský úřad vycházel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, z jakých důvodů má právní názor vyslovený správním orgánem prvního stupně za správný, a naopak, z jakých důvodů shledal námitky žalobce jako odvolatele nedůvodnými. Žalobce spatřuje nepřezkoumatelnost rozhodnutí v nedostatku důvodů, neboť krajský úřad se nevyrovnal s jeho argumentací obsaženou především v odvolání. Podle názoru soudu není závěr správních orgánů o nemožnosti vyloučit přestupek ze dne 27. 10. 2008 nepřezkoumatelný, stejně jako nejsou nepřezkoumatelné ani úvahy obsažené v odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského úřadu, o něž je tento závěr opřen. Žalobce ostatně proti důvodům vysloveným krajským úřadem v žalobě obsáhle brojí a na mnoha místech s nimi polemizuje, což by v případě nepřezkoumatelnosti nebylo možné. Nesouhlas žalobce s odůvodněním a závěry napadeného rozhodnutí nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost (srov. analogicky rovněž rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, čj. 8 As 11/2010-163, a ze dne 12. 11. 2013, čj. 2 As 47/2013-30). S ohledem na výše uvedené považuje soud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného za vnitřně souladné, srozumitelné a přezkoumatelné.

Dále se soud zabýval námitkami, ve kterých žalobce dovozoval, že správní orgány došly k nesprávným skutkovým zjištěním a právnímu posouzení věci.

Ohledně přestupku ze dne 27. 10. 2008 není k dispozici příslušný pokutový blok (příslušné pokutové bloky). Rozhodné je tu tedy to, zda námitky žalobce proti záznamu bodů v evidenční kartě řidiče týkajícímu se tohoto přestupku bylo možno zamítnout a provedený záznam bodů potvrdit v podstatě hlavně na základě oznámení Policie ČR ze dne 30. 10. 2008, čj. ORHK-16-2251/ČJ-2008-07, o uložení pokuty v blokovém řízení a odpovědi Policie ČR na dožádání správního orgánu ze dne 30. 10. 2014, čj. ORHK-16-2251/ČJ-2008-07.

K uvedené otázce lze v soudní praxi nalézt tuto inspiraci: „Oznámení policie, na základě kterých je prováděno hodnocení dosaženého počtu bodů (§ 123b odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb., o silničním provozu), poskytuje správnímu orgánu pouze určitou informaci o věci; nelze však z něj bez dalšího vycházet v případech, vyskytnou-li se v řízení pochybnosti o údajích zde zaznamenaných. K dokazování průběhu událostí popsanych v úředním záznamu je proto třeba v takovém případě vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, např. část pokutového bloku prokazující, že přestupek byl v blokovém řízení projednán. Tento záznam sám o sobě však nemůže být důkazem, na základě něhož by správní orgán bez dalšího vzal za prokázané, že se stěžovatel přestupku dopustil, že byl projednán v blokovém řízení a že existuje právní podklad pro provedení záznamu v registru řidičů.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010-76, publikovaný pod č. 2145/2010 Sb. NSS), „Tyto závěry [= závěry obsažené v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, čj. 5 As 39/2010-76] nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení, které zakládá povinnost správního orgánu vyžádat další důkazy prokazující skutečnosti zde uvedené, dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal

nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. Správní orgán vedle těchto tvrzení řidiče současně posuzuje i kvalitu oznámení z toho hlediska, jaké množství údajů prokazujících spáchání přestupku konkrétním řidičem obsahuje.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2012, čj. 3 As 19/2011-74) a „Správní orgán má za povinnost opatřit další důkazy o tom, že byl spáchán přestupek dle popisu v oznámení, pouze vyskytnou-li se pochybnosti, že řidič přestupek spáchal. Tyto pochybnosti mohou vyvstat na základě řidičových konkrétních či podložených tvrzení nebo na základě pochybností pramenících z kvality oznámení o uložení blokové pokuty.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 3. 2015, čj. 1 As 1/2015-33).

V případě nedostupnosti pokutového bloku je tudíž pro soudní přezkum relevantní zejména řidičův postoj k tomu, zda přestupek spáchal, a kvalita oznámení o uložení blokové pokuty.

Když v přezkoumávané věci bylo žalobci oznámeno dosažení 12 bodů v bodovém hodnocení a byl žalobce vyzván k odevzdání řidičského průkazu v důsledku pozbytí řidičského oprávnění (úkon Magistrátu města Plzně ze dne 1. 10. 2014, čj. MMP/210935/14), žalobce podal námitky proti všem záznamům bodů v registru řidičů, zejména pak ve smyslu § 123f odst. 4 zákona o silničním provozu proti záznamu, kterým bylo dosaženo 12 bodů (podání žalobce datované dne 13. 10. 2014 a došlé správnímu orgánu dne 14. 10. 2014). Když se žalobce dozvěděl, že Magistrát města Plzně shromáždil originály či ověřené kopie rozhodnutí (standardních nebo blokových) ke všem přestupkům s výjimkou přestupku ze dne 27. 10. 2008, začal žalobce popírat spáchání právě tohoto jednoho – podle něj: údajného – přestupku ze dne 27. 10. 2008 (podání žalobce datované dne 12. 12. 2014 a došlé správnímu orgánu dne 15. 12. 2014). Účastníku řízení nic nebrání měnit tvrzení v průběhu řízení. Avšak ten, kdo původně brojí proti všemu a po zjištění situace se soustředí jen na slabší místo, se vystavuje pochybnostem, že změna jeho vyjádření nemusí být vedena ničím jiným než pouhou účelovostí.

Ve vyjádření žalobce k podkladům pro vydání rozhodnutí (datovaném dne 12. 12. 2014 a došlém správnímu orgánu dne 15. 12. 2014), je uvedeno: „*Jako účastník řízení výslovně popírám, že bych spáchal takový přestupek, který je uveden na oznámení Policie ČR čj. ORHK-16-2251/ČJ-2008-07. ... Sděluji správnímu orgánu, že dne 27. 10. 2008 jsem žádný přestupek v obci Blešno nespáchal a údaje uvedené v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení ze dne 30. 10. 2008 neodpovídají skutečnosti.*“. V doplnění odvolání proti rozhodnutí Magistrátu města Plzně ze dne 22. 12. 2014, čj. MMP/270268/14, žalobce na str. 2 uvedená slova zopakoval a na str. 4 uvedl, že opakovaně tvrdil, že v obci Blešno nebyl a žádného přestupku se nedopustil; žalobcovu výrazu „opakovaně“ je však třeba rozumět jako znovu ve vztahu k tomu, že přestupek v obci Blešno nespáchal, kdežto jako nově ve vztahu k tomu, že v obci Blešno nebyl. Vyjádření žalobce před vydáním prvoinstančního rozhodnutí i v odvolání proti němu tedy spadá pod případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, ne pod případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení.

Žalobce je OSVČ s předmětem činnosti „zprostředkování obchodu a služeb“ a „velkoobchod a maloobchod“. Řidičský průkaz je pro jeho podnikání naprosto nezbytný, protože je obchodním zástupcem pro několik společností, které provozují velkoobchody s obuví a s koženou galanterií. Za měsíc naježdí žalobce cca 10 000 km po celé České republice. Nemožnost řídit motorové vozidlo v delším časovém horizontu by byla pro jeho práci obchodního zástupce s jistotou zcela likvidační a byla by spojena s ukončením živosti a přihlášením se na úřad práce jako nezaměstnaný. Z tohoto zdejšímu soudu plyne, že žalobce by měl být ve vztahu k bodovému systému zvláště opatrný. V rozhodnutí Městského úřadu Svitavy ze dne 29. 11. 2010, čj. 62762-10/OD-1774-2010/snj, bylo žalobci sděleno, že aktuální stav bodového hodnocení jeho osoby je 8 bodů a že se v posledních třech letech dopustil již několika přestupkových jednání v provozu na pozemních komunikacích. V rozhodnutí Městského úřadu Klatovy ze dne 10. 1. 2013, čj. OD/313/13/Pr, bylo žalobci dále sděleno, že má v bodovém hodnocení řidičů evidováno 10 bodů. Jestliže je pro někoho možnost řídit motorové vozidlo tak existenčně zásadní, pak od někoho takového lze očekávat, že se bude o stav svého bodového hodnocení průběžně zajímat sám od sebe nebo alespoň na základě takových výstrah, jaká představují obě uvedená rozhodnutí o přestupku. Byl-li by záznam o přestupku ze dne 27. 10. 2008 neoprávněný, byla tu celá řada příležitostí, jak se domáhat nápravy. Za této situace indolence žalobce nesvědčí v jeho prospěch.

Kvalitu oznámení o uložení blokové pokuty žalobce přímo nenapadl. V žalobě v tomto ohledu jen uvedl, že při vyhotovování oznámení o uložení blokové pokuty velmi často dochází k chybám. Jedná se jednak o chybu v osobě přestupce, chybu v právní kvalifikaci, která nesouhlasí s právní kvalifikací na pokutovém bloku, nesprávně opsané hodnoty rychlosti, kdy dojde např. namísto 2 bodů za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 k záznamu 3 bodů za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3, nebo k záznamu 2 bodů za přestupek podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4, ačkoli body zaznamenány být neměly. Může jít i o nedostatečně popsany skutek na bloku, např. u porušení § 12 odst. 5 zákona o silničním provozu, kdy je na bloku uvedeno „omezil“, popř. „ohrozil nebo omezil“ (tedy neurčitě), přičemž na oznámení „ohrozil“ nebo „ohrozil a omezil“ apod. Na to ovšem může soud reagovat jenom tak, že při vyhotovování oznámení o uložení blokové pokuty může dojít k pochybení (jako při každé lidské činnosti), nebylo však žalobcem tvrzeno ani ze správních spisů zjištěno, že k některé z chyb, jež žalobce demonstrativně vypočetl, došlo také v právě přezkoumávaném případě.

V této souvislosti proto soud uvádí, že oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení by mělo obsahovat všechny obligatorní náležitosti pokutového bloku samotného (z logiky věci: s výjimkou podpisů). K tomu se Nejvyšší soud vyjádřil takto: „Srovnají-li se uvedené náležitosti rozhodnutí vydaných v blokovém řízení s požadavky, jaké klade na správní rozhodnutí ustanovení § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád) a jaké uvádí u výroku rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, ustanovení § 77 zákona o přestupcích, vyplývá z toho, že ustanovení § 85 odst. 3 a § 85 odst. 4, věty druhé, zákona o přestupcích zahrnují jako povinný (esenciální) obsah rozhodnutí vydaných v blokovém řízení i údaje uvedené v obou citovaných ustanoveních správního řádu a zákona o přestupcích. Uvedená ustanovení je proto třeba považovat za speciální, a to jak ve vztahu k ustanovení § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), tak i k ustanovení § 77 zákona o přestupcích. Kdyby totiž platilo, že na rozhodnutí vydaná

*v blokovém řízení (uložení pokuty v blokovém řízení, blok na pokutu na místě nezaplacenou) se vztahují i obecná ustanovení o náležitostech správního rozhodnutí, tj. ustanovení § 47 zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (správní řád), a ustanovení § 77 zákona o přestupcích, byla by ustanovení § 85 odst. 3 a § 85 odst. 4, věty druhé, zákona o přestupcích nadbytečnými (obsoletními).“ (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 12. 4. 2001, sp. zn. 21 Cdo 775/2000). Z řečeného plyne, že zde musí být přiměřeným způsobem uveden též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny a druh a výměra sankce. Pokutový blok ovšem nelze posuzovat s rigidní přísností. Při zohlednění specifík blokového řízení je možno přijmout i strohé a zkratkovité formulace, je-li z nich patrné, komu, kdy a za jaký přestupek byla pokuta v blokovém řízení uložena, jak vyžaduje ust. § 85 odst. 4 zákona o přestupcích. Podstatné je, aby konkrétní jednání konkrétní osoby bylo v bloku popsáno natolik jednoznačně a určitě, že nebude zaměnitelné s jiným jednáním. Stane-li se tak pomocí zkratkovitých formulací, jsou-li v kontextu dalších údajů srozumitelné, na způsobilosti bloku být podkladem pro zápis bodů to nic nemění. Proto postačuje uvedení přestupkového jednání zkratkovitým vyjádřením „překročil rychlost vozidla v obci v rozsahu 20-39 km/h měřena rychlost v úseku povoleného 50 km/hod. - naměřena rychlost 74 km/hod. po odečtení“, je-li tato díkce doplněna odkazem na zákonné ustanovení, ve kterém je přestupek specifikován. Za podmínky, že tam uvedené ustanovení § 22 odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o přestupcích, ve znění účinném do 31. 12. 2009, stanovovalo, že *přestupku se dopustí ten, kdo v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 20 km.h-1 a více nebo mimo obec o 30 km.h-1 a více*, v popisu skutku se konstatovalo překročení rychlosti vozidla v obci, povolená rychlost v úseku 50 km/hod. a naměřená rychlost 74 km/hod. po odečtení a v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu se stanovovalo, že *v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km.h-1*, je podle názoru soudu z oznámení o uložení pokuty dostatečně zřejmo, jak bylo jednání žalobce skutkově vymezeno a právně posouzeno a jaká sankce a v jaké výši mu byla uložena. Soud nenabyl přesvědčení o tom, že by tu došlo k nesrozumitelnosti nebo že přestupek nebyl jako konkrétní, individualizované jednání (vůbec) vymezen.*

V daném případě žalobce v řízení před správním orgánem prvního stupně uváděl prakticky jen to, že dne 27. 10. 2008 žádný přestupek v obci Blešno nespáchal. Teprve následně, a to v doplnění odvolání a v právě posuzované žalobě, se žalobce vyjádřil tak, že v obci Blešno nebyl a žádného přestupku se nedopustil. Závěry soudní praxe ovšem nelze chápat tak, že ke zpochybnění údajů oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení dochází vždy, když řidič namítne, že přestupek nespáchal nebo že si jej není vědom. Je totiž třeba rozlišit případy, kdy řidič pouze uvede, že se přestupku nedopustil, a případy, kdy současně uvede skutečnosti konkretizující toto tvrzení, např. že se v době údajného spáchání přestupku nacházel v jiném místě nebo že v tuto dobu vozidlo neřídil, případně svá tvrzení podloží navrženými důkazy. V nyní projednávaném případě žalobce správním orgánům sdělil pouze to, že se přestupku nedopustil (a že v obci Blešno nebyl). Další informace, dosahující intenzity soudní praxe požadovaných „skutečností konkretizujících toto tvrzení“, však žalobce správním orgánům ani soudu v předložené žalobě nesdělil.

Na základě uvedeného dospěl soud k závěru, že v projednávané věci nedošlo na základě námitek žalobce ke zpochybnění údajů oznámení Policie ČR ze dne 30. 10. 2008, čj. ORHK-16-2251/ČJ-2008-07. Žalobce správním orgánům pouze uvedl, že se přestupku

nedopustil, ale toto tvrzení ve směru naznačeném judikaturou dále nekonkretizoval (a nenavrhoval důkazy k jeho prokázání). Oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení však obsahuje dostatečné množství údajů, které prokazují, že se tam vymezený přestupek dne 27. 10. 2008 stal a že se jej dopustil právě žalobce. Uvedené oznámení bylo verifikováno sdělením Policie ČR ze dne 30. 10. 2014, čj. ORHK-16-2251/ČJ-2008-07. Soud tedy přisvědčuje názoru správních orgánů, že na základě předmětného oznámení o spáchání přestupku bylo možné záznam bodů do registru řidičů provést. I když tu není originál či ověřená kopie příslušného pokutového bloku (příslušných pokutových bloků), jsou zde výše uvedené dostatečné nepřímé podklady, tvořící určitý celek a uzavřený okruh, které umožňují závěr správního orgánu o tom, že žalobce se dopustil i přestupku ze dne 27. 10. 2008.

Kolize skartační lhůty a možnosti/povinnosti zohledňovat i starší přestupky je problematická. Komplikuje postavení účastníků řízení i práci správních orgánů. *Pro futuro* by proto bylo na místě, aby tu došlo ke koordinaci, ať už prodloužením skartační lhůty nebo zastopováním započitatelných přestupků.

VII. Celkový závěr a náklady řízení

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Jelikož na základě výše uvedené argumentace neshledal žalobu důvodnou, podle § 78 odst. 7 s. ř. s. ji rozsudkem zamítl.

Úspěšný žalovaný správní orgán žádné náklady řízení neuplatnil, a proto bylo rozhodnuto, že na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků právo.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 15. června 2016

JUDr. PhDr. Petr KUCHYNKA, Ph.D., v.r.
předseda senátu

Za správnost: Kovářiková